

— Защо вѣрвашъ на хората!

— Какъ да не имъ вѣрвамъ. Де когото срѣщна, гледа ме тъй, че сѣкашъ иска живъ да ме оплаче. Не съмъ отъ тѣхъ. Доде нося тая глава на раменетѣ си, не ща никой да ме окае. Кажи истината. Ако ти е сърце изсти-
нало, ще прежаля всичко, ще си грабна абич-
ката, че кждето ми видятъ очитѣ.

— Не думай. Не съмъ го срѣщала. Мълва е. Ако е дошълъ, ще му кажа, че мъртва може, жива нѣма да се дамъ.

— Не си сжщата. Други пжтъ, колкото тежко да ми е било, видя ли те, олеква ми. Сега нѣщо ме дави. Нощя нѣкой ме бутна за рамото и ме вика на име. Стана, запалъ газе-
ничето — нѣма жанжунъ. Седна и запуша, до-
де превали нощъта и зорницата влѣзе презъ
прозорцитѣ и се търкулне по дрехитѣ. Мал-
кото ми сестриче стане и се разшъта изъ кж-
щи. Пѣй дудичка, пѣй и шъта. Сѣнка нѣма
на душата си.

— Никола, мой Никола!

— Ако той е силенъ, защо не дойде да се срѣщнемъ лице срещу лице, да го поглед-
на, да го пипна за рамото. Ако видя, че е по-
силенъ отъ мене — ще му сторя мегданъ.

— Че ти не го диришъ.

— Диря го, ала той бѣга като вѣтъръ. Вѣ-
тѣра лови ли се. Запилъ съмъ се. Какво ли